

СЛУЖБА БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Головне управління Служби безпеки України у м. Києві та Київській області

Слідче управління

пр. Перемоги, 55/2, м. Київ, 03113, телефон (044) 253-82-76, факс (044) 253-26-55
www.ssu.gov.ua, e-mail: gusbu_kiv@ssu.gov.ua, Код ЄДРПОУ 20001792

№ _____

На № _____

від _____

ПОВІДОМЛЕННЯ

про підозру у вчиненні кримінального правопорушення

місто Київ

«10» серпня 2022 року

Слідчий групи слідчих у кримінальному провадженні № 42022112320000031 – слідчий 1 слідчого відділу слідчого управління Головного управління СБ України в місті Києві та Київській області Гримак Андрій Олександрович, розглянувши матеріали досудового розслідування, відомості про яке внесені до Єдиного реєстру досудових розслідувань за № 42022112320000031 від 27.02.2022, за ознаками кримінальних правопорушень, передбачених ч. 1 ст. 438, ч. 2 ст. 438 КК України, у зв'язку з наявністю достатніх доказів для повідомлення про підозру особі у вчиненні кримінальних правопорушень, керуючись ч. 4 ст. 22, п. 6 ч. 2 ст. 40, ст.ст. 111, 112, ст.ст. 276, 277, 278 КПК України,-

ПОВІДОМИВ:

БІСАЄВА Анзора Саладієвича (російською мовою - Бисаев Анзор Саладиевич), 09.07.1989 року народження, уродженця м. Грозний РФ, громадянина Російської Федерації, зареєстрованого за адресою: Краснодарський Край, м. Сочі, бульвар Морський, б. 1, місце проживання не встановлено, військовослужбовець - командир мобільного загону особливого призначення (ОМОН) Управління Федеральної служби військ національної гвардії РФ по Чеченській Республіці «Ахмат» -

про те, що він підозрюється у інших порушеннях законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, а саме, у захопленні полонених та застосуванні тортур (катуванні) цивільного населення, тобто у вчиненні кримінальних правопорушень (злочинів), передбачених ч. 1 ст. 438 КК України.

24 жовтня 1945 року набув чинності Статут Організації Об'єднаних Націй, підписаний 26 червня 1945 року, яким фактично створено Організацію Об'єднаних Націй (далі – ООН).

До складу ООН входять Україна, Російська Федерація та ще 49 країн-засновниць, а також інші країни світу.

Відповідно до частини 4 статті 2 Статуту ООН, усі Члени вказаної організації утримуються в своїх міжнародних відносинах від погрози силою або її застосування як проти територіальної недоторканності або політичної незалежності будь-якої держави, так і будь-яким іншим чином, несумісним із Цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН № 36/103 від 09 грудня 1981 року про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями: № 2131 (XX) від 21 грудня 1965 року, що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та про захист їх незалежності та суверенітету; № 2625 (XXV) від 24 жовтня 1970 року, що містить Декларацію про принципи міжнародного права, що стосуються дружніх відносин і співробітництва між державами відповідно до Статуту ООН; № 2734 (XXV) від 16 грудня 1970 року, що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки, та № 3314 (XXIX) від 14 грудня 1974 року, що містить Визначення агресії, – установлено, що жодна з держав не має права здійснювати інтервенцію чи втручання у будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Цими ж міжнародними документами закріплено обов'язок держав: утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації, здійснення сприяння, заохочення чи підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання, фінансування та вербовки найманців чи засилання таких найманців на територію іншої держави.

Крім того, у статтях 1-5 Резолюції Генеральної Асамблеї ООН від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX) серед іншого визначено, що ознаками агресії є застосування збройної сили державою проти суверенітету, територіальної недоторканності чи політичної незалежності іншої держави, застосування збройної сили державою в порушення Статуту ООН.

Будь-яке з наступних діянь, незалежно від оголошення війни, кваліфікується як акт агресії:

- вторгнення або напад збройних сил держави на територію іншої держави або будь-яка військова окупація, який би тимчасовий характер вона не мала, яка є результатом такого вторгнення або нападу, або будь-яка анексія із застосуванням сили території іншої держави або частини її;
- бомбардування збройними силами держави території іншої держави або застосування будь-якої зброї державою проти території іншої держави;
- блокада портів або берегів держави збройними силами іншої держави;
- напад збройними силами держави на сухопутні, морські або повітряні сили, або морські та повітряні флоти іншої держави;
- застосування збройних сил однієї держави, що знаходяться на території іншої держави за угодою з приймаючою державою, у порушення умов, передбачених в угоді, або будь-яке продовження їх перебування на такій

території після припинення дії угоди;

- дія держави, яка дозволяє, щоб її територія, яку вона надала в розпорядження іншої держави, використовувалася цією іншою державою для здійснення акту агресії проти третьої держави;

- засилання державою або від імені держави збройних банд, груп, іррегулярних сил або найманців, які здійснюють акти застосування збройної сили проти іншої держави, які мають настільки серйозний характер, що це є рівносильним наведеним вище актам, або її значна участь у них.

У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16 липня 1990 року (далі – Декларація) вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

Відповідно до розділу V Декларації, територія України в існуючих кордонах є недоторканною і не може бути змінена та використана без її згоди.

Незалежність України визнали держави світу, серед яких і Російська Федерація.

Згідно з пунктами 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05 грудня 1994 року РФ, Сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії і Сполучені Штати Америки підтвердили Україні своє зобов'язання згідно з принципами Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01 серпня 1975 року поважати незалежність і суверенітет та існуючі кордони України, зобов'язалися утримуватися від загрози силою чи її використання проти територіальної цілісності чи політичної незалежності України, і що ніяка їхня зброя ніколи не буде використовуватися проти України, крім цілей самооборони, або будь-яким іншим чином згідно зі Статутом ООН.

Відповідно до опису і карти державного кордону, які є додатками до Договору між Україною та Російською Федерацією про українсько-російський державний кордон від 28 січня 2003 року (ратифікований Російською Федерацією 22 квітня 2004 року), територія Автономної Республіки Крим (далі – АР Крим), м. Севастополя, Донецької і Луганської областей відноситься до території України.

Статтями 1, 2 Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканною.

Статті 3, 28 Конституції України передбачають, що людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю. Ніхто не може бути підданий катуванню, жорстокому, нелюдському або такому, що принижує його гідність, поводженню чи покаранню.

Відповідно до статті 68 Конституції України кожен зобов'язаний неухильно додержуватися Конституції України та законів України, не посягати

на права і свободи, честь і гідність інших людей.

Статтею 73 Конституції України визначено, що виключно всеукраїнським референдумом вирішуються питання про зміну території України.

Відповідно до статей 132–134 Конституції України територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території. До складу України входять: Автономна Республіка Крим, Вінницька, Волинська, Дніпропетровська, Донецька, Житомирська, Закарпатська, Запорізька, Івано-Франківська, Київська, Кіровоградська, Луганська, Львівська, Миколаївська, Одеська, Полтавська, Рівненська, Сумська, Тернопільська, Харківська, Херсонська, Хмельницька, Черкаська, Чернівецька, Чернігівська області, міста Київ та Севастополь. Місто Севастополь має спеціальний статус, Автономна Республіка Крим (далі - АР Крим) є невід'ємною складовою частиною України і в межах повноважень, визначених Конституцією України, вирішує питання, віднесені до її відання.

Відповідно до вимог ч. 1, ч. 2 ст. 2 Женевської Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949, ратифікованої Указом Президії Верховної Ради Української РСР «Про ратифікацію Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року про захист жертв війни» від 03.07.1954, ця Конвенція застосовується до всіх випадків оголошеної війни чи будь-якого іншого збройного конфлікту, що може виникнути між двома чи більше Високими Договірними Сторонами, навіть якщо одна з них не визнає стану війни. Конвенція також застосовується до всіх випадків часткової або цілковитої окупації Високої Договірної Сторони, навіть якщо ця окупація не натрапляє на жодний збройний спротив.

Згідно ч. 1 ст. 4 зазначеної Конвенції, особами, що перебувають під захистом цієї Конвенції, є ті, хто в будь-який момент та за будь-яких обставин опиняються, у разі конфлікту чи окупації, під владою сторони конфлікту або окупаційної держави, громадянами яких вони не є.

Відповідно до ч. 1, ч. 2, ч. 3 ст. 6 зазначеної Конвенції, вона повинна застосовуватися з самого початку будь-якого конфлікту або окупації, зазначених у статті 2-й цієї Конвенції. На території сторін конфлікту застосування Конвенції припиняється після загального припинення бойових дій. На окупованій території застосування цієї Конвенції припиняється через рік після загального припинення бойових дій.

Відповідно до ч. 1 ст. 16 зазначеної Конвенції, поранені та хворі, а також інваліди та вагітні жінки перебувають під особливим захистом і користуються особливим шануванням.

Відповідно до ст. ст. 31-34 вказаної Конвенції забороняється, зокрема: пограбування; захоплення заручників; жодний примус фізичного чи морального порядку не може застосовуватися до осіб, які перебувають під захистом, зокрема з метою отримання від них або від третіх осіб якихось відомостей; застосування будь-яких заходів, які можуть завдати фізичних страждань або призвести до знищення осіб, що перебувають під захистом, які є під їхньою владою. Ця заборона поширюється не лише на вбивства, тортури, тілесні покарання, калічення та медичні чи наукові дослідження, які не викликані потребою лікування особи, що перебуває під захистом, а й на будь-яке інше брутальне

поводження з боку як цивільних, так і військових властей. Жодну особу, що перебуває під захистом, не може бути покарано за правопорушення, якого вона не вчинила особисто. Колективні покарання, так само як і будь-які залякування чи терор, забороняються.

Статтею 6 Закону України «Про правонаступництво України» від 12 вересня 1991 року Україна підтверджує свої зобов'язання за міжнародними договорами, укладеними Українською РСР до проголошення незалежності України.

Упродовж 2013 року у зв'язку з демократичними процесами, які відбувалися на території України, у представників влади Російської Федерації та службових осіб з числа керівництва Збройних Сил Російської Федерації (далі – ЗС РФ), досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях, виник злочинний умисел на вчинення протиправних дій, спрямованих на порушення суверенітету і територіальної цілісності України, зміну меж її території та державного кордону на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Мотивами зазначеного умислу стали євроінтеграційний курс розвитку України, підготовка до підписання Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом, Європейським Співтовариством з атомної енергії та їїніми державами-членами, які були розцінені представниками влади і ЗС РФ як безпосередня загроза економічним та геополітичним інтересам РФ, що сприятиме втраті впливу над політичними процесами в Україні та позбавить контролю над її економічною діяльністю, призведе до поглиблення співпраці України з Організацією Північноатлантичного договору з метою досягнення критеріїв, необхідних для набуття членства у цій організації та можливої денонсації угод щодо тимчасового розташування Чорноморського флоту РФ на території України – в АР Крим та м. Севастополі.

Свою злочинну мету співучасники з числа представників влади та ЗС РФ вирішили досягти шляхом розв'язання та ведення агресивної війни проти України з використанням підпорядкованих підрозділів і військовослужбовців ЗС РФ, у тому числі дислокованих на підставі міжнародних угод на території АР Крим і м. Севастополя, а також залучення до виконання злочинного плану інших осіб, у тому числі громадян України та РФ, створення і фінансування не передбачених законом збройних формувань та вчинення інших злочинів.

При цьому вони усвідомлювали, що такі протиправні дії призведуть до порушення суверенітету і територіальної цілісності України, незаконної зміни меж її території та державного кордону, заподіяння значних матеріальних збитків та інших тяжких наслідків, передбачали і прагнули їх настання.

З метою реалізації вказаного умислу впродовж 2013 року на території РФ службові особи Генерального штабу Збройних Сил Російської федерації (далі – ЗС РФ), на виконання наказів та під безпосереднім керівництвом представників влади та службових осіб ЗС РФ, досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях, розробили злочинний план, яким передбачалося досягнення військово-політичних цілей РФ, які, на думку співучасників, були прямо пов'язані з необхідністю незаконної окупації та подальшої анексії АР Крим, м. Севастополя та південно-

східних регіонів України та, поряд із застосуванням політичних, дипломатичних, економічних та інформаційних заходів, використання протестного потенціалу населення південно-східних регіонів України для організації сепаратистських референдумів, спрямованих на порушення територіальної цілісності України.

Ураховуючи, що територія АР Крим та м. Севастополя мала найбільше військово-стратегічне значення для представників влади та ЗС РФ серед інших територій України, які були об'єктом їх злочинного посягання, а також те, що на вказаній території дислокувалися підрозділи Чорноморського флоту Російської федерації (далі – ЧФ РФ), це сприяло найбільш прихованому використанню регулярних військ ЗС РФ поряд з іншими елементами гібридної війни, а тому ведення гібридної війни проти України співучасники злочинного плану вирішили розпочати на території півострова Крим.

Для ефективної реалізації плану вирішено залучити військовослужбовців ЗС РФ, співробітників інших силових відомств РФ, представників влади, інших громадян РФ та України. Крім того, з цією ж метою, представниками влади РФ створено та озброєно іррегулярні незаконні збройні формування, озброєні банди та групи найманців, якими керували офіцери спецслужб і ЗС РФ.

Так, починаючи з 20 лютого 2014 року для реалізації вищезазначеного умислу, з метою блокування та захоплення адміністративних будівель і ключових об'єктів військової та цивільної інфраструктури для забезпечення військової окупації та подальшої анексії РФ території АР Крим і м. Севастополя, на територію суверенної держави Україна, а саме АР Крим і м. Севастополь, здійснено вторгнення військовим, морським та повітряним транспортом окремих підрозділів ЗС РФ.

У подальшому військовослужбовцями ЗС РФ здійснено захоплення будівель центральних органів влади АР Крим та встановлено контроль над їхньою діяльністю з метою забезпечення прийняття вигідних та необхідних для РФ рішень. Крім того здійснено блокування автошляхів, захоплення аеропортів та транспортних підприємств, військових частин ЗС України, пошкодження та знищення військового майна, що має важливе оборонне значення для України.

Відтак всупереч міжнародному правопорядку, з нехтуванням державного суверенітету та територіальної цілісності України, починаючи з 20 лютого 2014 року, представниками влади РФ і службовими особами ЗС РФ розпочато збройне вторгнення регулярних військ РФ на територію України з метою зміни меж території та державного кордону України, на порушення порядку, встановленого Конституцією України, та військової окупації території АР Крим і м. Севастополя.

Також представниками влади і ЗС РФ вчинялися дії щодо зміни меж території та державного кордону України на іншій території України.

Так, вказаними особами у березні – квітні 2014 року організовувалися та проводилися антиурядові протестні акції, найбільш масові з яких – у Луганській, Донецькій, Харківській, Дніпропетровській, Запорізькій, Миколаївській, Херсонській та Одеській областях з метою поширення сепаратистських проросійських гасел та здійснення силового захоплення адміністративних будівель органів державної влади для послідувочої організації

незаконних референдумів, спрямованих на порушення територіальної цілісності України.

З метою гарантованого досягнення указаних цілей та створення видимості того, що в Україні триває внутрішній конфлікт, представники влади та ЗС РФ вирішили створити на її території терористичні організації, які поряд із основною функцією – здійснення терористичної діяльності, створювали враження діяльності в межах Донецької та Луганської областей опозиційних сил, які нібито від імені та за цілковитої підтримки місцевого населення відстоюють їх право на самовизначення та незалежність, що прямо суперечить Конституції України та нормам міжнародного права.

Так, під безпосереднім керівництвом та контролем невстановлених на цей час представників влади та ЗС РФ, 07 квітня 2014 року на території Донецької області України створено терористичну організацію «Донецька народна республіка» (далі – «ДНР»), а 27 квітня 2014 року на території Луганської області України – терористичну організацію «Луганська народна республіка» (далі – «ЛНР»), у складі яких утворені незаконні збройні формування, які функціонують і по теперішній час.

Контроль та координація діяльності цих терористичних організацій, як і їх фінансове та матеріальне забезпечення, у тому числі зброєю, боєприпасами, військовою технікою, здійснюється представниками влади та ЗС РФ.

Основними завданнями учасників указаних терористичних організацій є насильницьке повалення конституційного ладу, захоплення державної влади в Україні, зміна меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, шляхом застосування зброї, вчинення терористичних актів – здійснення вибухів, підпалів та інших дій, які створюють небезпеку для життя та здоров'я людини, загрозу заподіяння значної майнової шкоди та настання інших тяжких наслідків.

Незаконні збройні формування терористичних організацій «ДНР» і «ЛНР», іррегулярні збройні формування РФ та військовослужбовці ЗС РФ чинять збройний опір Україні у відновленні територіальної цілісності та забезпеченні правопорядку, при цьому учасники політичного блоку вказаних терористичних організацій, за підтримки та сприяння представників влади РФ під виглядом органів державної влади, створили окупаційні адміністрації Російської Федерації, які забезпечують подальшу окупацію та здійснюють управління вказаними територіями на місцевому рівні.

Оскільки окупація АР Крим і м. Севастополя, частини Донецької і Луганської областей України не принесла бажаних результатів у вигляді встановлення впливу над політичними та економічними процесами в Україні, відмови України від співпраці з Організацією Північноатлантичного договору з метою досягнення критеріїв, необхідних для набуття членства у цій організації, та відмови від євроінтеграційного курсу розвитку країни, вищим політичним і військовим керівництвом РФ вирішено перейти до наступного етапу збройної агресії проти України, розв'язаної ще з лютого 2014 року, а саме до повномасштабного вторгнення на територію України із застосуванням ЗС та інших військових формувань РФ.

З листопада 2021 року представники влади та ЗС РФ, з метою підготовки

до повномасштабного нападу на Україну, організували перекидання підрозділів ЗС РФ та інших військових формувань РФ до кордонів України, що пояснювалося запланованими спільними російсько-білоруськими навчаннями «Союзна рішучість-2022», які розпочалися 10 лютого 2022 року.

Станом на 8 лютого 2022 року вздовж усього кордону з Україною з боку РФ, Республіки Білорусь та тимчасово окупованих територій України зосереджено 140 тис. військових РФ, включаючи повітряний та морський компонент.

З метою створення приводів для ескалації воєнного конфлікту і здійснення спроби виправдання своєї агресії перед громадянами Російської Федерації та світовою спільнотою, представниками влади та ЗС РФ розроблено окремий план, який передбачав вчинення дій, спрямованих на введення в оману і залякування громадян РФ та мешканців тимчасово окупованих територій України, а також вчинення провокацій, які полягали у імітації нападів і вогневих ударів, вчинених нібито підрозділами ЗС України по території РФ та тимчасово окупованим територіям України.

Одночасно із зазначеним передбачалося визнання керівництвом РФ «Донецької народної республіки» і «Луганської народної республіки» незалежними державами та отримання від них звернення з запитом про надання військової підтримки, яка викликана нібито агресією Збройних Сил України.

На виконання зазначених намірів, 15 лютого 2022 року Державна дума Російської Федерації звернулася до Президента Російської Федерації з проханням визнати незалежність «самопроголошених Донецької та Луганської народних республік».

18 лютого 2022 року керівниками російських окупаційних адміністрацій на тимчасово окупованих територіях Донецької та Луганської областей повідомлено про проведення евакуації місцевого населення тимчасово окупованих територій України до Ростовської області, що пояснювалося вигаданими застереженнями про те, що Збройні Сили України мають намір атакувати тимчасово окуповані території та здійснити їх силове повернення під контроль України.

19 лютого 2022 року вказаними особами було оголошено так звану загальну мобілізацію жителів тимчасово окупованих територій Донецької та Луганської областей.

21 лютого 2022 року керівники російських окупаційних адміністрацій на тимчасово окупованих територіях Донецької та Луганської областей звернулися до Президента Російської Федерації з проханням визнати незалежність так званих Донецької та Луганської народних республік.

В цей же день, Президент Російської федерації скликав позачергове засідання Ради безпеки Російської Федерації, де обговорено питання щодо доцільності визнання незалежності Донецької та Луганської народних республік.

Службові особи з числа вищого керівництва РФ, які входять до складу Ради безпеки РФ, публічно підтримали звернення Державної думи РФ та заявили про необхідність визнання президентом РФ незалежності «Донецької народної республіки» та «Луганської народної республіки».

Цього ж дня президент Російської Федерації підписав указ про визнання незалежності Донецької народної республіки та Луганської народної республіки.

22 лютого 2022 року президент Російської Федерації підписав з керівниками російських окупаційних адміністрацій на тимчасово окупованих територіях Донецької та Луганської областей договори про дружбу, співробітництво та взаємну допомогу, які в той же день ратифіковані Державною думою та радою федерації РФ.

В цей же день президент Російської Федерації, реалізуючи злочинний план, з метою надання видимості законності дій по нападу на Україну, направив до ради федерації РФ звернення про використання збройних сил РФ за межами РФ, яке було задоволено.

23 лютого 2022 року керівники російських окупаційних адміністрацій на тимчасово окупованих територіях Донецької та Луганської областей звернулися до президента Російської Федерації з проханням надати допомогу у відбитті надуманої ними воєнної агресії «українського режиму щодо населення» так званих Донецької та Луганської народних республік.

24 лютого 2022 року о 5 годині Президент Російської Федерації оголосив рішення про початок військової операції в Україні.

У подальшому, цього ж дня, Збройними Силами РФ, які діяли за наказом керівництва РФ і ЗС РФ, віроломно здійснено пуски крилатих та балістичних ракет по аеродромам, військовим штабам і складам ЗС України та цивільним об'єктам, а також підрозділами ЗФ та інших військових формувань РФ здійснено широкомасштабне вторгнення на територію суверенної держави Україна.

У період із 5 години 24 лютого 2022 року та до цього часу підрозділи ЗС та інших військових формувань РФ здійснюють спроби окупації українських міст, які супроводжуються бойовим застосуванням авіації, артилерійськими та ракетними ударами, а також застосуванням броньованої техніки та іншого озброєння. При цьому вогневі удари здійснюються по об'єктам, які захищені нормами міжнародного гуманітарного права, чим розпочали активну фазу ведення агресивної війни проти України.

Крім того співучасники з числа представників влади РФ та ЗС РФ розпочавши 24.02.2022 року вторгнення на територію України, прийняли рішення про вчинення дій спрямованих на окупацію території України.

У зв'язку з цим, 24 лютого 2022 року у зв'язку з військовою агресією РФ Указом Президента України № 64/2022 «Про введення воєнного стану в Україні» введено воєнний стан.

Для реалізації злочинного наміру щодо спроб окупації території України, серед інших був залучений військовий підрозділ ЗС РФ, в якому проходить службу військовослужбовець РФ Бісаєв Анзор Саладієвич, а саме мобільний загін особливого призначення (ОМОН) Управління Федеральної служби військ національної гвардії РФ по Чеченській Республіці «Ахмат», яка дислокована за адресою: вул. Б. Хмельницького, м. Грозний, Чеченська Республіка, РФ.

У свою чергу, громадянин Російської Федерації Бісаєв Анзор Саладієвич, будучи військовослужбовцем ЗС РФ, а саме командиром мобільного загону

особливого призначення (ОМОН) Управління Федеральної служби військ національної гвардії РФ по Чеченській Республіці «Ахмат», діючи умисно, усвідомлюючи, що агресія проти України та її жителів організована і здійснюється представниками влади та ЗС РФ, які діють в порушення ст.ст. 1-3, 68 Конституції України, всупереч вимогам пунктів 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 5 грудня 1994 року, порушив принципи Заключного акту Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 1 серпня 1975 року та вимог частини 4 статті 2 Статуту ООН та Декларації Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй від 09.12.1981 № 36/103, від 16.12.1970 № 2734 (XXV), від 21.12.1965 № 2131 (XX), від 14.12.1974 № 3314 (XXIX) з мотивів перешкоджання євроінтеграційному курсу розвитку України, встановлення контролю Російської Федерації над політичними, економічними та інформаційними процесами в Україні, виконуючи злочинні накази, у складі підрозділу, в якому він проходив військову службу, здійснив перетин державного кордону України в рамках широкомасштабного вторгнення підрозділів Збройних сил Російської Федерації, спільно з іншими військовими формуваннями РФ, з метою окупації території України, із бойовим застосуванням їх штатної зброї, а також приймав безпосередню участь у актах збройної агресії на території селища міського типу Бабинці Бучанського району Київської області.

Зокрема, 07.03.2022 близько 12 год. 00 хв., перебуваючи на території Київської області у Бучанському районі, військовослужбовець Російської Федерації Бісаєв А.С., знаходячись неподалік будинку №1А, по вулиці Травнева в смт. Бабинці Бучанського району Київської області, разом з іншими невстановленими досудовим розслідуванням військовослужбовцями ЗС РФ, достовірно знаючи, що вказане домоволодіння належить старості смт. Бабинці Купрашу Андрію Олександровичу, з метою проведення обшуку, проник на його територію, де в цей час перебував неповнолітній Купраш Богдан Андрійович, 20.08.2006 р.н., та побачивши останнього, у Бісаєва А.С. виник умисел на захоплення його в полон.

Перебуваючи у вказаному будинку, Бісаєв А.С. для реалізації свого злочинного умислу, в порушення ст. 147 Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949 року, ратифікованої Указом Президії Верховної Ради Української РСР «Про ратифікацію Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року про захист жертв війни» від 03.07.1954 та ст. 75 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I) від 8 червня 1977 року, будучи озброєними автоматичною вогнепальною зброєю, з метою подавлення волі та спроможності Купраша Б.А. до опору, достовірно знаючи, що останній є неповнолітнім, умисно направив на нього автоматичну зброю та, погрожуючи вбивством, що було сприйнято потерпілим як реальне, проводив допит щодо наявності у Купраша Б.А. зброї, місць розташування ЗСУ та територіальної оборони України.

Бісаєв А.С. продовжуючи погрожувати автоматичною зброєю та вбивством неповнолітньому Купрашу Б.А., яку останній сприйняв як таку, що

може здійснитися, в порушення ст.ст. 31,32 Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949, примусив останнього вийти до поля, що знаходиться біля вказаного домоволодіння, та змусив викрикувати: «Андрій виходь! Не ховайся, а то мене вб'ють», оскільки Бісаєву А.С. було відомо про те, що батько потерпілого є старостою селища.

Після цього, за вказівкою Бісаєва А.С., невстановлені досудовим розслідуванням військовослужбовці Російської Федерації проти волі неповнолітнього потерпілого протиправно відкрито захопили його, підвели до броньованого автомобіля, та, в порушення ст.ст. 31,32 Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949, Бісаєв А.С. приставив до горла ніж, погрожуючи вбивством останнього, яке потерпілий сприйняв реально, знову допитував неповнолітнього щодо розташування Збройних сил України, територіальної оборони та зброї.

У подальшому, Купраша Б.А. позбавили можливості вільно пересуватись, протиправно перешкоджаючи йому обирати за своєю волею місце знаходження, із погрозами вбивства, за вказівкою Бісаєва А.С. посадили в броньований автомобіль, де він не мав бажання знаходитись та не мав можливості вільно залишити вказаний автомобіль, тобто взяли в полон.

Залишивши територію домоволодіння №1А по вулиці Травнева в смт. Бабинці Бучанського району Київської області, на броньованому автомобілі Бісаєв А.С. в порушення ст.ст. 31,32,147 Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949, погрожуючи Купрашу Б.А. зброєю та вбивством, взявши в полон, змусив останнього їздити з ним та іншими військовими РФ у вказаному броньованому автомобілі з метою допиту потерпілого щодо місць розташування Збройних сил України.

Після цього, не отримавши від Купраша Б.А. запитувану інформацію військовослужбовці РФ залишили остатнього біля селищної ради, що знаходиться за адресою: вул. Травнева, 64 в смт. Бабинці Бучанського району Київської області.

Своїми умисними діями, які виразились у безпідставному проведенні обшуку, в погрозі вбивством, незаконному позбавленні волі та незаконному допиті неповнолітнього, усвідомлюючи суспільно небезпечний характер своїх дій, передбачаючи його суспільно небезпечні наслідки та бажаючи їх настання, Бісаєв Анзор Саладієвич порушив вимоги ст.ст. 31, 32, 147 Конвенції про захист цивільного населення під час війни, тобто діяв з прямим умислом.

Таким чином, Бісаєв Анзор Саладійович підозрюється у інших порушеннях законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, а саме, у захопленні полонених та застосуванні тортур (катуванні) цивільного населення, тобто у вчиненні кримінальних правопорушень (злочинів), передбачених ч. 1 ст. 438 КК України.

Одночасно підозрюваному роз'яснено, що відповідно до ст. 42 Кримінального процесуального кодексу України він як підозрюваний має право:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;

2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, передбачені Кримінальним процесуальним Кодексом, а також отримати їх роз'яснення;

3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також після першого допиту - мати такі побачення без обмеження їх кількості й тривалості; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних дій; на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у випадках, передбачених Кримінальним процесуальним Кодексом та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів на її оплату;

4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього, обвинувачення або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;

5) давати пояснення, показання з приводу підозри, обвинувачення чи в будь-який момент відмовитися їх давати;

6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;

7) у разі затримання або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою - негайно повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування згідно з положеннями статті 213 цього Кодексу;

8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;

9) брати участь у проведенні процесуальних дій;

10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;

11) застосовувати з додержанням вимог КПК України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься (постановляється) вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування в порядку, передбаченому статтею 221 КПК України, та вимагати відкриття матеріалів згідно зі статтею 290 КПК України;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді в порядку, передбаченому КПК України;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердилися;

18) користуватися рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

Крім того, підозрюваний зобов'язаний:

1) прибути за викликом до слідчого, прокурора, слідчого судді, суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк - заздалегідь повідомити про це зазначених осіб;

2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду.

Підозрюваний, який є іноземцем та ув'язнений, має право на зустріч з представником дипломатичної або консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний також інші процесуальні права, передбачені цим Кодексом.

Підозрюваному вручається пам'ятка про його процесуальні права та обов'язки одночасно з їх повідомленням, особою, яка здійснює таке повідомлення.

Повідомлення склав:

слідчий групи слідчих у
кримінальному провадженні
№ 42022112320000031 –
слідчий першого слідчого відділу
слідчого управління
ГУ СБУ у м. Києві та Київській області
старший лейтенант юстиції

Андрій ГРИМАК

ПОГОДЖЕНО

Прокурор
у кримінальному провадженні
№ 42022112320000031 –
прокурор відділу захисту інтересів дітей
та протидії насильству прокуратури
Київської обласної прокуратури

Юлія СКРИЛЬ

Підозрюваний / _____ / _____

«__» _____ 2022 року

Про підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру вручено, права підозрюваного оголошено та роз'яснено.

Підозрюваний / _____ / _____

«__» _____ 2022 року

Захисник _____.

ПАМ'ЯТКА
про процесуальні права та обов'язки підозрюваного

Конституція України

Стаття 28. Кожен має право на повагу до його гідності.

Ніхто не може бути підданий катуванню, жорстокому, нелюдському або такому, що принижує його гідність, поводженню чи покаранню. Жодна людина без її вільної згоди не може бути піддана медичним, науковим чи іншим досліддам.

Стаття 29. Кожна людина має право на свободу та особисту недоторканність.

Ніхто не може бути заарештований або триматися під вартою інакше як за вмотивованим рішенням суду і тільки на підставах та в порядку, встановлених законом.

У разі нагальної необхідності запобігти злочинові чи його припинити уповноважені на те законом органи можуть застосувати тримання особи під вартою як тимчасовий запобіжний захід, обґрунтованість якого протягом сімдесяти двох годин має бути перевірена судом. Затримана особа негайно звільняється, якщо протягом сімдесяти двох годин з моменту затримання їй не вручено вмотивованого рішення суду про тримання під вартою.

Кожному заарештованому чи затриманому має бути невідкладно повідомлено про мотиви арешту чи затримання, роз'яснено його права та надано можливість з моменту затримання захищати себе особисто та користуватися правовою допомогою захисника.

Кожний затриманий має право у будь-який час оскаржити в суді своє затримання.

Про арешт або затримання людини має бути негайно повідомлено родичів заарештованого чи затриманого.

Стаття 55. Права і свободи людини і громадянина захищаються судом.

Кожному гарантується право на оскарження в суді рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, посадових і службових осіб.

Кожен має право звертатися за захистом своїх прав до Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини.

Кожен має право після використання всіх національних засобів правового захисту звертатися за захистом своїх прав і свобод до відповідних міжнародних судових установ чи до відповідних органів міжнародних організацій, членом або учасником яких є Україна.

Кожен має право будь-якими не забороненими законом засобами захищати свої права і свободи від порушень і протиправних посягань.

Стаття 56. Кожен має право на відшкодування за рахунок держави чи органів місцевого самоврядування матеріальної та моральної шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органів державної влади, органів місцевого самоврядування, їх посадових і службових осіб при здійсненні ними своїх повноважень.

Стаття 59. Кожен має право на правову допомогу. У випадках, передбачених законом, ця допомога надається безоплатно. Кожен є вільним у виборі захисника своїх прав.

Для забезпечення права на захист від обвинувачення та надання правової допомоги при вирішенні справ у судах та інших державних органах в Україні діє адвокатура.

Стаття 62. Особа вважається невинуватою у вчиненні злочину і не може бути піддана кримінальному покаранню, доки її вину не буде доведено в законному порядку і встановлено обвинувальним вироком суду.

Ніхто не зобов'язаний доводити свою невинуватість у вчиненні злочину.

Обвинувачення не може ґрунтуватися на доказах, одержаних незаконним шляхом, а також на припущеннях. Усі сумніви щодо доведеності вини особи тлумачаться на її користь.

У разі скасування вироку суду як неправосудного держава відшкодовує матеріальну і моральну шкоду, завдану безпідставним засудженням.

Стаття 63. Особа не несе відповідальності за відмову давати показання або пояснення щодо себе, членів сім'ї чи близьких родичів, коло яких визначається законом.

Підозрюваний, обвинувачений чи підсудний має право на захист.

Засуджений користується всіма правами людини і громадянина, за винятком обмежень, які визначені законом і встановлені вироком суду.

Положення про порядок короткочасного затримання осіб, підозрюваних у вчиненні злочину

Стаття 10. Права та обов'язки затриманих.

Особи, затримані за підозрінням у вчиненні злочину, мають право:

- знати, в чому їх підозрюють;
- вимагати перевірки прокурором правомірності затримання; про заявлену вимогу адміністрація місця тримання затриманих негайно повідомляє прокурора;
- оскаржити дії особи, яка провадить дізнання, слідчого або прокурора, давати пояснення і заявляти клопотання;
- звертатися зі скаргами і заявами в державні органи, громадські організації і до службових осіб у порядку, встановленому статтею 13 цього Положення;
- користуватися своїм одягом і взуттям, а також іншими необхідними предметами і речами, перелік яких визначається Правилами внутрішнього розпорядку в місцях тримання затриманих.

Особи, затримані за підозрінням у вчиненні злочину, зобов'язані додержувати вимог цього Положення і Правил внутрішнього розпорядку в місцях тримання затриманих.

Закон України «Про попереднє ув'язнення»

Стаття 9. Права осіб, взятих під варту

Особи, взяті під варту, мають право:

- на захист відповідно до кримінально-процесуального законодавства;
- на захист своїх прав та інтересів особисто або за допомогою захисника з моменту затримання або взяття під варту, а також на повідомлення під час взяття під варту підстав та мотивів взяття під варту, оскаржувати їх у суді, отримати в друкованому вигляді роз'яснення положень статей 28, 29, 55, 56, 59, 62 та 63 Конституції України, цієї статті та інших прав затриманих або взятих під варту, встановлених законом, у тому числі права здійснювати захист своїх прав та інтересів особисто або за допомогою захисника з моменту затримання або арешту (взяття під варту)
- особи, права відмовитися від надання будь-яких пояснень або свідчень до прибуття захисника, знайомитися з правилами тримання під вартою;
- на щоденну прогулянку тривалістю одна година. Вагітним жінкам і жінкам, які мають при собі дітей, неповнолітнім, а також хворим з дозволу лікаря та за їх згодою тривалість щоденної прогулянки встановлюється до двох годин;

- одержувати два рази на місяць передачі або посилки та грошові перекази і передачі;
- купувати протягом місяця за безготівковим розрахунком продукти харчування і предмети першої необхідності на суму до одного мінімального розміру заробітної плати та без обмежень письмове приладдя, газети, книги через торговельну мережу на замовлення;
- користуватися власним одягом і взуттям, мати при собі документи і записи, що стосуються кримінальної справи;
- користуватися телевізорами, одержаними від родичів або інших осіб, настільними іграми, газетами і книгами з бібліотеки місця попереднього ув'язнення та придбаними через торговельну мережу;
- відправляти в індивідуальному порядку релігійні обряди і користуватися релігійною літературою та властивими їм віруванню предметами релігійного культу, виготовленими з малоцінних матеріалів, якщо при цьому не порушується встановлений у місцях попереднього ув'язнення порядок, а також не обмежуються права інших осіб;
- на восьмигодинний сон в нічний час, під час якого не допускається залучення до участі в процесуальних та інших діях, за винятком невідкладних випадків;
- звертатись із скаргами, заявами та листами до державних органів і службових осіб у порядку, встановленому статтею 13 цього Закону.

Взяті під варту жінки вправі мати при собі дітей віком до трьох років.

Взяті під варту молоді громадяни (віком від 14 до 28 років) мають право отримувати психолого-педагогічну допомогу спеціалістів центрів соціальних служб для молоді.

Осіб, які відбувають покарання у місцях позбавлення волі, в разі обрання щодо них запобіжного заходу у вигляді взяття під варту в зв'язку з провадженням в іншій справі, тримають відповідно до правил, установлених цим Законом. Одержання цими особами посилок і передач, а так само купівля ними продуктів харчування і предметів першої необхідності здійснюються в порядку, встановленому Виправно-трудовим кодексом України для виду режиму виправно-трудової колонії, призначеного їм Державним департаментом України з питань виконання покарань.

Перелік продуктів харчування і предметів першої необхідності, які забороняється передавати особам, взятим під варту, встановлюється Державним департаментом України з питань виконання покарань. Міністерством оборони України за погодженням з Генеральною прокуратурою України.

Стаття 10. Обов'язки осіб, взятих під варту

Особи, взяті під варту, зобов'язані:

- додержуватися порядку, встановленого в місцях попереднього ув'язнення, і виконувати законні вимоги адміністрації;
- дотримуватися санітарно-гігієнічних правил, мати охайний зовнішній вигляд, постійно підтримувати чистоту в камері;
- бути ввічливими до працівників місця попереднього ув'язнення, а також поміж собою;
- не вступати в суперечки з представниками адміністрації, не принижувати їх гідність, не протидіяти виконанню ними своїх обов'язків;
- бережливо ставитися до інвентарю, обладнання та іншого майна місця попереднього ув'язнення.

Стаття 42. Підозрюваний

Підозрюваний, обвинувачений має право:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, а також отримати їх роз'яснення у разі необхідності;
- 3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого та перед кожним наступним допитом з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, на присутність захисника під час допиту та інших процесуальних дій, на відмову від послуг захисника в будь-який момент кримінального провадження, на отримання послуг захисника за рахунок держави у випадку відсутності коштів на оплату таких послуг;
- 4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;
- 5) давати пояснення, показання з приводу підозри чи в будь-який момент відмовитися їх давати;
- 6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;
- 7) у разі затримання – негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування;
- 8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;
- 9) брати участь у проведенні процесуальних дій;
- 10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;
- 11) застосовувати з додержанням вимог КПК України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосовування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься вмотивована постанова (ухвала);
- 12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;
- 13) заявляти відводи;
- 14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування, та вимагати відкриття матеріалів;
- 15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;
- 16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді;
- 17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердились;
- 18) користуватись рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватись послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустрічі з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний зобов'язаний:

- 1) прибувати за викликом до суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк – заздалегідь повідомити про це суд;
- 2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;
- 3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду.

На всіх стадіях кримінального провадження підозрюваний має право **примиритися з потерпілим і укласти угоду про примирення**. У передбачених законом України про кримінальну відповідальність та КПК України випадках примирення є підставою для закриття кримінального провадження.

Права мені роз'яснені на українській мові та зрозумілі. Пам'ятку про процесуальні права та обов'язки підозрюваного отримав.

Пам'ятку отримав:

«___» _____ 202__ року _____ (_____)

Пам'ятку вручив:

Сиротенко С.Г.
СБС у м. Києві
ТО Київської області

_____ С.О.

СЛУЖБА БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Головне управління Служби безпеки України у м. Києві та Київській області

Слідче управління

пр. Перемоги, 55/2, м. Київ, 03113, телефон (044) 253-82-76, факс (044) 253-26-55
www.ssu.gov.ua, e-mail: gusbu_kiv@ssu.gov.ua, Код ЄДРПОУ 20001792

№ _____

На № _____

от _____

УВЕДОМЛЕНИЕ

о подозрении в совершении уголовного правонарушения

город Киев

«10» августа 2022 года

Следователь группы следователей в уголовном производстве № 42022112320000031 – следователь 1 следственного отдела следственного управления Главного управления СБ Украины в городе Киеве и Киевской области Гримак Андрей Александрович, рассмотрев материалы досудебного расследования, сведения о котором внесены в Единый реестр досудебных расследований за №42022112320000031 от 27.02.2022, по признакам уголовных правонарушений, предусмотренных ч. 1 ст. 438, ч. 2 ст. 438 УК Украины, в связи с наличием достаточных доказательств для уведомления о подозрении лицу в совершении уголовных правонарушений, руководствуясь ч. 4 ст. 22, п. 6 ч. 2 ст. 40, ст.ст. 111, 112, ст.ст. 276, 277, 278 УПК Украины,-

УВЕДОМИЛ:

БИСАЕВА Анзора Саладиевича (на русском языке - **Бисаев Анзор Саладиевич**), 09.07.1989 года рождения, уроженца г. Грозный РФ, гражданина Российской Федерации, зарегистрированного по адресу: Краснодарский край, г. Сочи, бульвар Морской, д. 1, место жительства не установлено, военнослужащий – командир мобильного отряда особого назначения (ОМОН) Управление Федеральной службы войск национальной гвардии РФ по Чеченской Республике «Ахмат» –

о том, что он подозревается в других нарушениях законов и обычаев войны, предусмотренных международными договорами, согласие на обязательность которых предоставлено Верховным Советом Украины, а именно, в захвате пленных и применении пыток (издевательствах) гражданского населения, то есть в совершении уголовных правонарушений (преступлений), предусмотренных ч. 1 ст. 438 УК Украины.

Венд

24 октября 1945 года вступил в силу Устав Организации Объединенных Наций, подписанный 26 июня 1945 года, которым фактически создана Организация Объединенных Наций (далее – ООН).

В состав ООН входят Украина, Российская Федерация (далее – РФ) и еще 49 стран-учредительниц, а также другие страны мира.

Согласно части 4 статьи 2 Устава ООН, все члены указанной организации удерживаются в своих международных отношениях от угрозы силой или ее применения как против территориальной неприкосновенности или политической независимости любого государства, так и любым другим образом, несовместимым с Целями Объединенных Наций.

Декларацией Генеральной Ассамблеи ООН № 36/103 от 09 декабря 1981 года о недопустимости интервенции и вмешательства во внутренние дела государств и резолюциями: № 2131 (XX) от 21 декабря 1965 года, содержащей Декларацию о недопустимости вмешательства во внутренние дела государств и независимости и суверенитета; № 2625 (XXV) от 24 октября 1970 года, содержащую Декларацию о принципах международного права, касающихся дружеских отношений и сотрудничества между государствами в соответствии с Уставом ООН; № 2734 (XXV) от 16 декабря 1970 года, содержащей Декларацию об укреплении международной безопасности, и № 3314 (XXIX) от 14 декабря 1974 года, содержащей Определение агрессии, установлено, что ни одно из государств не имеет права осуществлять интервенцию или вмешательство в какой-либо форме или по какой-либо причине во внутренние и внешние дела других государств. Этими же международными документами закреплены обязанности государств: воздерживаться от вооруженной интервенции, подрывной деятельности, военной оккупации, осуществления содействия, поощрения или поддержки сепаратистской деятельности; не допускать на собственной территории обучение, финансирование и вербовку наемников или ссылку таких наемников на территорию другого государства.

Кроме того, в статьях 1-5 Резолюции Генеральной Ассамблеи ООН от 14 декабря 1974 года № 3314 (XXIX) среди прочего определено, что признаками агрессии является применение вооруженной силы государством против суверенитета, территориальной неприкосновенности или политической независимости другого государства, применения вооруженной силы государством в нарушение Устава ООН.

Любое из следующих действий, независимо от объявления войны, квалифицируется как акт агрессии:

- вторжение или нападение вооруженных сил государства на территорию другого государства или любая военная оккупация, какой бы временный характер она не имела, являющаяся результатом такого вторжения или нападения, или любая аннексия с применением силы территории другого государства или части его;
- бомбардировка вооруженными силами государства территории другого государства или применение какого-либо оружия государством против территории другого государства;
- блокада портов или берегов государства вооруженными силами другого государства;
- нападение вооруженными силами государства на сухопутные, морские или воздушные силы, или морские и воздушные флоты другого государства;

- применение вооруженных сил одного государства, находящихся на территории другого государства по соглашению с принимающим государством, в нарушение условий, предусмотренных в соглашении, или любое продление их пребывания на такой территории после прекращения действия соглашения;

- действие государства, которое позволяет, чтобы его территория, которую оно предоставило в распоряжение другого государства, использовалось этим другим государством для осуществления акта агрессии против третьего государства;

- ссылка государством или от имени государства вооруженных банд, групп, иррегулярных сил или наемников, совершающих акты применения вооруженной силы против другого государства, имеющих настолько серьезный характер, что это равносильно приведенным выше актам, или ее значительное участие в них.

В преамбуле Декларации о государственном суверенитете Украины от 16 июля 1990 года (далее – Декларация) указано, что Верховный Совет Украинской Советской Социалистической Республики провозглашает государственный суверенитет Украины как верховенство, самостоятельность, полноту и неделимость власти Республики в пределах ее территории и независимость во внешних отношениях.

Согласно разделу V Декларации, территория Украины в существующих границах неприкосновенна и не может быть изменена и использована без ее согласия.

Независимость Украины признали государства мира, среди которых и РФ.

Согласно пунктам 1, 2 Меморандума о гарантиях безопасности в связи с присоединением Украины к Договору о нераспространении ядерного оружия от 05 декабря 1994 года РФ, Соединенное Королевство Великобритании и Северной Ирландии и Соединенные Штаты Америки подтвердили Украине свое обязательство согласно принципу Заключительного акта Совещания по безопасности и сотрудничеству в Европе от 01 августа 1975 года уважать независимость и суверенитет и существующие границы Украины, обязались воздерживаться от угрозы силой или ее использования против территориальной целостности или политической независимости Украины, и что никакое их оружие никогда не будет использоваться против Украины, кроме целей самообороны, или каким-либо другим образом согласно Уставу ООН.

Согласно описанию и карты государственной границы, которые являются приложениями к Договору между Украиной и Российской Федерацией об украинско-российской государственной границе от 28 января 2003 года (ратифицирован РФ 22 апреля 2004 года), территория Автономной Республики Крым (далее – АР Крым), г. Севастополя, Донецкой и Луганской областей относится к территории Украины.

Статьями 1, 2 Конституции Украины определено, что Украина является суверенным и независимым, демократическим, социальным, правовым государством. Суверенитет Украины распространяется на всю ее территорию, которая в пределах существующей границы целостна и неприкосновенна.

Статьи 3, 28 Конституции Украины предусматривают, что человек, его жизнь и здоровье, честь и достоинство, неприкосновенность и безопасность признаются в Украине высшей социальной ценностью. Никто не может быть подвергнут пыткам, жестокому, бесчеловечному или унижающему его достоинство обращению или наказанию.

Согласно статье 68 Конституции Украины каждый обязан неукоснительно соблюдать Конституцию Украины и законы Украины, не посягать на права и свободы, честь и достоинство других людей.

Статьей 73 Конституции Украины закреплено, что только всеукраинским референдумом решаются вопросы об изменении территории Украины.

В соответствии со статьями 132–134 Конституции Украины территориальное устройство Украины основывается на принципах единства и целостности государственной территории. В состав Украины входят: Автономная Республика Крым, Винницкая, Волынская, Днепропетровская, Донецкая, Житомирская, Закарпатская, Запорожская, Ивано-Франковская, Киевская, Кировоградская, Луганская, Львовская, Николаевская, Одесская, Полтавская, Ровенская, Сумская, Тернопольская, Харьковская, Херсонская, Хмельницкая, Черкасская, Черновицкая, Черниговская области, города и Севастополь. Город Севастополь имеет специальный статус, Автономная Республика Крым (далее – АР Крым) является неотъемлемой составной частью Украины и в пределах полномочий, определенных Конституцией Украины, решает вопросы, отнесенные к ее ведению.

Согласно требованиям ч. 1, ч. 2 ст. 2 Женевской Конвенции о защите гражданского населения во время войны от 12.08.1949, ратифицированной Указом Президиума Верховного Совета Украинской ССР «О ратификации Женевских конвенций от 12 августа 1949 года о защите жертв войны» от 03.07.1954 (далее - Конвенция), эта Конвенция применяется ко всем случаям объявленной войны или любому другому вооруженному конфликту, который может возникнуть между двумя или более Высокими Договорными Сторонами, даже если одна из них не признает состояния войны. Конвенция также применяется ко всем случаям частичной или полной оккупации Высокой Договорной Стороной, даже если эта оккупация не подвергается никакому вооруженному сопротивлению.

Согласно ч. 1 ст. 4 указанной Конвенции лицами, находящимися под защитой этой Конвенции, являются те, кто в любой момент и при любых обстоятельствах оказываются, в случае конфликта или оккупации, под властью стороны конфликта или оккупационного государства, гражданами которых они не являются.

Согласно ч. 1, ч. 2, ч. 3 ст. 6 указанной Конвенции, она должна применяться с самого начала любого конфликта или оккупации, указанных в статье 2 этой Конвенции. На территории сторон конфликта применение Конвенции прекращается после всеобщего прекращения боевых действий. На оккупированной территории применение Конвенции прекращается через год после общего прекращения боевых действий.

Согласно ч. 1 ст. 16 указанной Конвенции раненые и больные, а также инвалиды и беременные женщины находятся под особой защитой и пользуются особым почитанием.

Согласно ст. ст. 31-33 указанной Конвенции запрещается, в частности: ограбление; никакое принуждение физического или морального порядка не может применяться к лицам, находящимся под защитой, в частности, с целью получения от них или третьих лиц каких-либо сведений; применение любых мер, которые могут нанести физические страдания или привести к уничтожению лиц, находящихся под защитой, находящихся под их властью. Этот запрет распространяется не только на убийства, пытки, телесные наказания, увечья и медицинские или научные опыты, не вызванные потребностью лечения

находящегося под защитой лица, но и на любое другое brutальное обращение со стороны как гражданских, так и военных властей. Ни одно лицо, находящееся под защитой, не может быть наказано за правонарушение, которое оно не совершило лично. Коллективные наказания, равно как и любые устрашения или террор, запрещаются.

Статьей 6 Закона Украины «О правопреемстве Украины» от 12 сентября 1991 года Украина подтверждает свои обязательства по международным договорам, заключенным Украинской ССР до провозглашения независимости Украины.

В течение 2013 года в связи с происходившими на территории Украины демократическими процессами у представителей власти РФ и должностных лиц из числа руководства Вооруженных Сил Российской Федерации (далее – ВС РФ), досудебное расследование и судебное разбирательство в отношении которых осуществляется в других уголовных производствах, возник преступный умысел на совершение противоправных действий, направленных на нарушение суверенитета и территориальной целостности Украины, изменение границ ее территории и государственной границы в нарушение порядка, установленного Конституцией Украины.

Мотивами указанного умысла стали евроинтеграционный курс развития Украины, подготовка к подписанию Соглашения об ассоциации между Украиной и Европейским Союзом, Европейским Сообществом по атомной энергии и их государствами-членами, расцененными представителями власти и ВС РФ как непосредственная угроза экономическим и геополитическим интересам РФ, будет способствовать потере влияния над политическими процессами в Украине и лишит контроля над ее экономической деятельностью, приведет к углублению сотрудничества Украины с Организацией Североатлантического договора с целью достижения критериев, необходимых для членства в этой организации и возможной денонсации соглашений по временному расположению Черноморского флота РФ на территории Украины – в АР Крым и г. Севастополе.

Свою преступную цель соучастники из числа представителей власти и ВС РФ решили достичь путем разрешения и ведения агрессивной войны против Украины с использованием подчиненных подразделений и военнослужащих ВС РФ, в том числе дислоцированных на основании международных соглашений на территории АР Крым и г. Севастополя, а также вовлечение в исполнение преступного плана других лиц, в том числе граждан Украины и РФ, создание и финансирование не предусмотренных законом вооруженных формирований и совершение других преступлений.

При этом они осознавали, что такие противоправные действия приведут к нарушению суверенитета и территориальной целостности Украины, незаконному изменению границ ее территории и государственной границы, причинению значительных материальных убытков и других тяжких последствий, предусматривали и стремились к их наступлению.

С целью реализации указанного умысла в течение 2013 года на территории РФ должностные лица Генерального штаба Вооруженных Сил Российской Федерации (далее – ГШ ВС РФ), во исполнение приказов и под непосредственным руководством представителей власти и должностных лиц ВС РФ, досудебное расследование и судебное разбирательство в отношении которых осуществляется в других уголовных производствах, был разработан преступный план, которым

предполагалось достижение военно-политических целей РФ, которые, по мнению соучастников, были прямо связаны с необходимостью незаконной оккупации и последующей аннексии АР Крым, г. Севастополя и юго-восточных регионов Украины и наряду с применением политических, дипломатических, экономических и информационных мер, использование протестного потенциала населения юго-восточных регионов Украины для организации сепаратистских референдумов, направленных на нарушение территориальной целостности Украины.

Учитывая, что территория АР Крым и Севастополя имела наибольшее военно-стратегическое значение для представителей власти и ВС РФ среди других территорий Украины, которые были объектом их преступного посягательства, а также то, что на указанной территории дислоцировались подразделения Черноморского флота Российской Федерации (далее – ЧФ РФ), это способствовало наиболее скрытому использованию регулярных войск ВС РФ наряду с другими элементами гибридной войны, поэтому ведение гибридной войны против Украины соучастники преступного плана решили начать на территории полуострова Крым.

Для эффективной реализации плана принято решение привлечь военнослужащих ВС РФ, сотрудников других силовых ведомств РФ, представителей власти, других граждан РФ и Украины. Кроме того, с этой же целью, представителями власти РФ созданы и вооружены иррегулярные незаконные вооруженные формирования, вооруженные банды и группы наемников, которыми руководили офицеры спецслужб и ВС РФ.

Так, начиная с 20 февраля 2014 года для реализации вышеупомянутого умысла, с целью блокирования и захвата административных зданий и ключевых объектов военной и гражданской инфраструктуры для обеспечения военной оккупации и последующей аннексии РФ территории АР Крым и г. Севастополя, на территорию суверенного государства Украина, а именно АР Крым и г. Севастополь, совершено вторжение военным, морским и воздушным транспортом отдельных подразделений ВС РФ.

В дальнейшем военнослужащими ВС РФ осуществлен захват зданий центральных органов власти АР Крым и установлен контроль за их деятельностью с целью обеспечения принятия выгодных и необходимых для РФ решений. Кроме того, осуществлена блокировка автодорог, захват аэропортов и транспортных предприятий, воинских частей ВС Украины, повреждение и уничтожение военного имущества, которое имеет важное оборонное значение для Украины.

Следовательно, вопреки международному правопорядку, с пренебрежением государственного суверенитета и территориальной целостности Украины, начиная с 20 февраля 2014 года, представителями власти РФ и должностными лицами ВС РФ начато вооруженное вторжение регулярных войск РФ на территорию Украины с целью изменения границ территории и государственной границы Украины, в нарушение порядка, установленного Конституцией Украины, и военной оккупации территории АР Крым и Севастополя.

Также представителями власти и ВС РФ совершались действия по изменению границ территории и государственной границы Украины на другой территории Украины.

Так, указанными лицами в марте – апреле 2014 года организовывались и проводились антиправительственные акции протеста, наиболее массовые из которых – в Луганской, Донецкой, Харьковской, Днепропетровской, Запорожской, Николаевской, Херсонской и Одесской областях с целью распространения

Ведф-

сепаратистских пророссийских лозунгов и осуществления силового захвата административных зданий органов государственной власти для последующей организации незаконных референдумов, направленных на нарушение территориальной целостности Украины.

С целью гарантированного достижения указанных целей и создания видимости того, что в Украине продолжается внутренний конфликт, представители власти и ВС РФ решили создать на ее территории террористические организации, наряду с основной функцией – осуществление террористической деятельности, создавали впечатление деятельности в пределах Донецкой и Луганской областей. оппозиционных сил, которые якобы от имени и при полной поддержке местного населения отстаивают их право на самоопределение и независимость, что прямо противоречит Конституции Украины и нормам международного права.

Так, под непосредственным руководством и контролем неустановленных в настоящее время представителей власти и ВС РФ, 07 апреля 2014 года на территории Донецкой области Украины создана террористическая организация «Донецкая народная республика» (далее – «ДНР»), а 27 апреля 2014 года на территории Луганской области Украины – террористическую организацию «Луганская народная республика» (далее – «ЛНР»), в составе которых образованы незаконные вооруженные формирования, функционирующие и по настоящее время.

Контроль и координация деятельности этих террористических организаций, как и их финансовое и материальное обеспечение, в том числе оружием, боеприпасами, военной техникой, осуществляется представителями власти и ВС РФ.

Основными задачами участников указанных террористических организаций является насильственное свержение конституционного строя, захват государственной власти в Украине, изменение границ территории и государственной границы Украины в нарушение порядка, установленного Конституцией Украины, путем применения оружия, совершение террористических актов – совершение взрывов, поджогов и других действий, которые создают опасность для жизни и здоровья человека, угрозу причинения значимого имущественного вреда и наступления других тяжких последствий.

Незаконные вооруженные формирования террористических организаций «ДНР» и «ЛНР», иррегулярные вооруженные формирования РФ и военнослужащие ВС РФ оказывают вооруженное сопротивление Украине в восстановлении территориальной целостности и обеспечении правопорядка, при этом участники политического блока указанных террористических организаций, при поддержке и поддержке видом органов государственной власти, создавших оккупационные администрации русской Федерации, обеспечивающие дальнейшую оккупацию и осуществляющие управление указанными территориями на местном уровне.

Поскольку оккупация АР Крым и г. Севастополя, части Донецкой и Луганской областей Украины не принесла желаемых результатов посредством установления влияния над политическими и экономическими процессами в Украине, отказа Украины от сотрудничества с Организацией Североатлантического договора с целью достижения критериев, необходимых для приобретения членства в этой области. организации и отказа от евроинтеграционного курса развития страны, высшим политическим и военным руководством РФ решено перейти к следующему этапу вооруженной агрессии

против Украины, решенной еще с февраля 2014 года, а именно к полномасштабному вторжению на территорию Украины с применением ВС и других военных формирований РФ.

С ноября 2021 года представители власти и ВС РФ, с целью подготовки к полномасштабному нападению на Украину, организовали опрокидывание подразделений ВС и других военных формирований РФ в границы Украины, что объяснялось запланированными совместными российско-белорусскими учениями «Союзная решимость-2022», которые начались февраля 2022 года.

По состоянию на 8 февраля 2022 года вдоль всей границы с Украиной со стороны РФ, Республики Беларусь и временно оккупированных территорий Украины сосредоточено 140 тыс. военных РФ, включая воздушный и морской компонент.

В целях создания поводов для эскалации военного конфликта и осуществления попытки оправдания своей агрессии перед гражданами Российской Федерации и мировым сообществом, представителями власти и ВС РФ разработан отдельный план, предусматривавший совершение действий, направленных на введение в заблуждение и устрашение граждан РФ и жителей временно оккупированных территорий Украины, а также совершение провокаций, заключавшихся в имитации нападений и огневых ударов, якобы совершенных подразделениями ВС Украины по территории РФ и временно оккупированным территориям Украины.

Одновременно с указанным предполагалось признание руководством РФ «Донецкой народной республики» и «Луганской народной республики» независимыми государствами и получение от них обращения с запросом о предоставлении военной поддержки, вызванной якобы агрессией Вооруженных Сил Украины.

Во исполнение указанных намерений 15 февраля 2022 года Государственная дума Российской Федерации обратилась к Президенту Российской Федерации с просьбой признать независимость «самопровозглашенных Донецкой и Луганской народных республик».

18 февраля 2022 года руководителями российских оккупационных администраций на временно оккупированных территориях Донецкой и Луганской областей сообщено о проведении эвакуации местного населения временно оккупированных территорий Украины в Ростовскую область, что объяснялось вымышленными предостережениями о том, что Вооруженные Силы Украины имеют намерение атаковать временно оккупированные территории и совершить силовой возврат под контроль Украины.

19 февраля 2022 указанными лицами была объявлена так называемая общая мобилизация жителей временно оккупированных территорий Донецкой и Луганской областей.

21 февраля 2022 года руководители российских оккупационных администраций на временно оккупированных территориях Донецкой и Луганской областей обратились к Президенту Российской Федерации с просьбой признать независимость так называемых Донецкой и Луганской народных республик.

В этот же день Президент Российской Федерации созвал внеочередное заседание Совета безопасности Российской Федерации, где обсужден вопрос о целесообразности признания независимости Донецкой и Луганской народных республик.

Должностные лица из числа высшего руководства РФ, входящие в состав Совета безопасности РФ, публично поддержали обращение Государственной думы РФ и заявили о необходимости признания Президентом РФ независимости «Донецкой народной республики» и «Луганской народной республики».

В этот день Президент Российской Федерации подписал указ о признании независимости Донецкой народной республики и Луганской народной республики.

22 февраля 2022 года Президент Российской Федерации подписал с руководителями российских оккупационных администраций на временно оккупированных территориях Донецкой и Луганской областей договоры о дружбе, сотрудничестве и взаимной помощи, которые в тот же день ратифицированы Государственной думой и Советом Федерации РФ.

В этот же день Президент Российской Федерации, реализуя преступный план, с целью придания видимости законности действий по нападению на Украину, направил в Совет Федерации РФ обращение об использовании вооруженных сил РФ за пределами РФ, которое было удовлетворено.

23 февраля 2022 года руководители российских оккупационных администраций на временно оккупированных территориях Донецкой и Луганской областей обратились к Президенту Российской Федерации с просьбой оказать помощь в отражении надуманной ими военной агрессии «украинского режима относительно населения» так называемых Донецкой и Луганской народных республик.

24 февраля 2022 в 5 часов Президент Российской Федерации объявил решение о начале военной операции в Украине.

В дальнейшем, в этот же день, Вооруженными Силами РФ, которые действовали по приказу руководства РФ и ВС РФ, вероломно осуществлены пуски крылатых и баллистических ракет по аэродромам, военным штабам и составам ВС Украины и гражданским объектам, а также подразделениями ВС и других военных формирований РФ совершено широкомасштабное вторжение на территорию суверенного государства Украина.

В период с 5 часов 24 февраля 2022 года и по настоящее время подразделения ВС и других военных формирований РФ осуществляют попытки оккупации украинских городов, сопровождающиеся боевым применением авиации, артиллерийскими и ракетными ударами, а также применением бронированной техники и другого вооружения. При этом огневые удары осуществляются по объектам, защищенным нормами международного гуманитарного права, чем начали активную фазу ведения агрессивной войны против Украины.

Кроме того, соучастники из числа представителей власти РФ и ВС РФ, начав 24.02.2022 года вторжение на территорию Украины, приняли решение о совершении действий направленных на оккупацию территории Украины.

В связи с этим, 24 февраля 2022 года в связи с военной агрессией РФ Указом Президента Украины №64/2022 «О введении военного положения в Украине» введено военное положение.

Для реализации преступного намерения по поводу попыток оккупации территории Украины, среди прочих было привлечено военное подразделение ВС РФ, в котором проходит службу военнослужащий РФ Бисаев Анзор Саладиевич, а именно мобильный отряд особого назначения (ОМОН) Управления Федеральной службы войск национальной гвардии РФ по Чеченской Республике «Ахмат»,

которая дислоцирована по адресу: ул. Б. Хмельницкого, г. Грозный, Чеченская Республика, РФ.

В свою очередь, гражданин Российской Федерации Бисаев Анзор Саладиевич, являясь военнослужащим ВС РФ, а именно командиром мобильного отряда особого назначения (ОМОН) Управления Федеральной службы войск национальной гвардии РФ по Чеченской Республике «Ахмат», действуя умышленно, осознавая, что агрессия против Украины и ее жителей организована и осуществляется представителями власти и ВС РФ, действующими в нарушение ст.ст. 1-3, 68 Конституции Украины, вопреки требованиям пунктов 1, 2 Меморандума о гарантиях безопасности в связи с присоединением Украины к Договору о нераспространении ядерного оружия от 5 декабря 1994 г., нарушил принципы Заключительного акта Совещания по безопасности и сотрудничеству в Европе от 1 августа 1975 г. и требований части 4 статьи 2 Устава ООН и Декларации Генеральной Ассамблеи Организации Объединенных Наций от 09.12.1981 № 36/103, от 16.12.1970 № 2734 (XXV), от 21.12.1965 № 2131 (XX), № 2131 (XX) 3314 (XXIX) по мотивам препятствования евроинтеграционному курсу развития Украины, установление контроля Российской Федерации над политическими, экономическими и информационными процессами в Украине, выполняя преступные приказы, в составе подразделения, в котором он проходил военную службу, осуществил пересечение государственной границы Украины в рамках широкомасштабного вторжения подразделений Вооруженных сил Российской Федерации совместно с другими военными формированиями РФ с целью оккупации территории Украины, с боевым применением их штатного оружия, а также принимал непосредственное участие в актах вооруженной агрессии на территории поселка городского типа Бабынцы Бучанского района Киевской области.

В частности, 07.03.2022 около 12 час. 00 мин., находясь на территории Киевской области в Бучанском районе, военнослужащий Российской Федерации Бисаев А.С., находясь недалеко от дома №1А, по улице Травнэва в пгт. Бабынцы Бучанского района Киевской области, вместе с другими неустановленными досудебным расследованием военнослужащими ВС РФ, достоверно зная, что указанное домовладение принадлежит старости пгт. Бабынцы Купрашу Андрею Александровичу, с целью проведения обыска, проник на его территорию, где в это время находился несовершеннолетний Купраш Богдан Андреевич, 20.08.2006 г.р., и увидев последнего у Бисаева А.С. возник умысел на захват его в плен.

Находясь в указанном доме, Бисаев А.С. для реализации своего преступного умысла, в нарушение ст. 147 Конвенции о защите гражданского населения во время войны от 12.08.1949 года, ратифицированной Указом Президиума Верховного Совета Украинской ССР «О ратификации Женевских конвенций от 12 августа 1949 года о защите жертв войны» от 03.07.1954 и ст. 75 Дополнительного протокола к Женевским конвенциям от 12 августа 1949 г., касающийся защиты жертв международных вооруженных конфликтов (Протокол I) от 8 июня 1977 г., являясь вооруженным автоматическим огнестрельным оружием, с целью подавления свободы и способности Купраша Б.А. к сопротивлению, достоверно зная, что последний несовершеннолетний, намеренно направил на него автоматическое оружие и, угрожая убийством, которое было воспринято потерпевшим как реальное, проводил допрос о наличии у Купраша Б.А. оружия, местонахождение ВСУ и территориальной обороны Украины.

Бисаев А.С. продолжая угрожать автоматическим оружием и убийством несовершеннолетнему Купрашу Б.А., которое последний воспринял как такое, которое может осуществиться, в нарушение ст.ст. 31,32 Конвенции о защите гражданского населения во время войны от 12.08.1949, заставил последнего выйти к полю, находящемуся у указанного домовладения, и заставил выкрикивать: «Андрей выходи! Не прячься, а то меня убьют», поскольку Бисаеву А.С. было известно о том, что отец потерпевшего является старостой селения.

После этого, по указанию Бисаева А.С., неустановленные досудебным расследованием военнослужащие Российской Федерации против воли несовершеннолетнего потерпевшего противоправно открыто захватили его, подвели к бронированному автомобилю и в нарушение ст.ст. 31,32 Конвенции о защите гражданского населения во время войны от 12.08.1949 г., Бисаев А.С. приставил к горлу нож, угрожая убийством последнего, которое потерпевший воспринял реально, снова допрашивал несовершеннолетнего по поводу расположения ВСУ, территориальной обороны и оружия.

В дальнейшем, Купраша Б.А. лишили возможности свободно передвигаться, противоправно препятствуя ему выбирать по своей воле местонахождение, с угрозами убийства, по указанию Бисаева А.С. посадили в бронированный автомобиль, где он не желал находиться и не имел возможности свободно оставить указанный автомобиль, то есть взяли в плен.

Покинув территорию домовладения №1А по улице Травнэва в пгт. Бабынцы Бучанского района Киевской области, на бронированном автомобиле Бисаев А.С. в нарушение ст.ст. 31,32,147 Конвенции о защите гражданского населения в период войны от 12.08.1949 г., угрожая Купрашу Б.А. оружием и убийством, взявши в плен, заставил последнего ездить с ним и другими военными в указанном бронированном автомобиле с целью допроса потерпевшего о местах расположения Вооруженных сил Украины.

После этого, не получив от Купраша Б.А. запрашиваемую информацию военнослужащие РФ оставили последнего у поселкового совета, находящегося по адресу: ул. Травнэва, 64 в пгт. Бабынцы Бучанского района Киевской области.

Своими умышленными действиями, выразившимися в безосновательном проведении обыска, в угрозе убийством, незаконном лишении свободы и незаконном допросе несовершеннолетнего, осознавая общественно опасный характер своих действий, предусматривая его общественно опасные последствия и желая их наступления, Бисаев Анзор Саладиевич нарушил требования ст.ст. 31, 32, 147 Конвенции о защите гражданского населения во время войны, то есть действовал с прямым умыслом.

Таким образом, Бисаев Анзор Саладиевич подозревается в других нарушениях законов и обычаев войны, предусмотренных международными договорами, согласие на обязательность которых предоставлено Верховным Советом Украины, а именно, в захвате пленных и применении пыток (издевательствах) гражданского населения, то есть в совершении уголовных правонарушений (преступлений), предусмотренных ч. 1 ст. 438 УК Украины.

Одновременно подозреваемому разъяснено, что согласно ст. 42 Уголовного процессуального кодекса Украины он как подозреваемый имеет право:

- 1) знать, в совершении какого уголовного преступления его подозревают;

2) быть четко и своевременно извещенным о своих правах, а также получить их разъяснения в случае необходимости;

3) по первому требованию иметь защитника и свидание с ним до первого и перед каждым последующим допросом с соблюдением условий, обеспечивающих конфиденциальность общения, на присутствие защитника во время допроса и других процессуальных действий, на отказ от услуг защитника в любой момент уголовного производства на получение услуг защитника за счет государства в случае отсутствия средств на оплату таких услуг;

4) не говорить ничего по поводу подозрения против него или в любой момент отказаться отвечать на вопросы;

5) давать объяснения, показания по поводу подозрения или в любой момент отказаться их давать;

6) требовать проверки обоснованности задержания;

7) в случае задержания - на немедленное уведомление членов семьи, близких родственников или иных лиц о задержании и месте своего пребывания;

8) собирать и представлять следователю, прокурору, следственному судье доказательства;

9) участвовать в проведении процессуальных действий;

10) при проведении процессуальных действий задавать вопросы, подавать свои замечания и возражения относительно порядка проведения действий, которые заносятся в протокол;

11) применять с соблюдением требований УПК Украины технические средства при проведении процессуальных действий, в которых он участвует.

Следователь, прокурор, следственный судья, суд вправе запретить применение технических средств при проведении отдельного процессуального действия или на определенной стадии уголовного производства с целью неразглашения сведений, содержащих тайну, охраняемую законом, касаются интимной жизни лица, о чем выносятся мотивированное постановление (определение);

12) заявлять ходатайства о проведении процессуальных действий, об обеспечении безопасности в отношении себя, членов своей семьи, близких родственников, имущества, жилья и т.д.;

13) заявлять отводы;

14) знакомиться с материалами досудебного расследования и требовать открытия материалов;

15) получать копии процессуальных документов и письменные сообщения;

16) обжаловать решения, действия и бездействие следователя, прокурора, следственного судьи;

17) требовать возмещения вреда, причиненного незаконными решениями, действиями или бездействием органа, осуществляющего оперативно-розыскную деятельность, досудебное расследование, прокуратуры или суда, в порядке, определенном законом, а также восстановление репутации, если подозрение, обвинение не подтвердились;

18) пользоваться родным языком, получать копии процессуальных документов на родном или другом языке, которым он владеет, и в случае необходимости пользоваться услугами переводчика за счет государства.

Подозреваемый, который является иностранцем и содержится под стражей, имеет право на встречи с представителем дипломатического или консульского

учреждения своего государства, которую ему обязана обеспечить администрация места заключения.

Подозреваемый имеет и другие процессуальные права, предусмотренные этим кодексом. Подозреваемому вручается памятка о его процессуальных правах и обязанностях одновременно с их уведомлением, лицом, осуществляющим такое уведомление.

Уведомление составил:
следователь группы следователей
уголовном производстве
№ 42022112320000031 –
следователь первого следственного отдела
следственного управления
ГУ СБУ в г. Киеве и Киевской области
Старший лейтенант юстиции

Андрей ГРИМАК

СОГЛАСОВАНО

Прокурор
в уголовном производстве
№ 42022112320000031 –
прокурор отдела защиты интересов детей
и противодействия насилию прокуратуры
Киевской областной прокуратуры

Юлия СКРИЛЬ

Подозреваемый/ _____ / _____
«__» _____ 2022 года

О подозрении мне уведомлено, уведомление о подозрении вручено, права подозреваемого оглашены и разъяснены.

Подозреваемый/ _____ / _____
«__» _____ 2022 года
Защитник _____.

Переклад тексту цього документу з української мови на російську виконано мною перекладачем Михайло В. В.

Підпис

Дата _____

ПАМЯТКА
о процессуальных правах и обязанностях подозреваемого

Конституция Украины

Статья 28. Каждый имеет право на уважение его достоинства.

Никто не может быть подвергнут пыткам, жестокому, бесчеловечному или унижающему его достоинство обращению или наказанию. Ни один человек без его свободного согласия не может быть подвергнут медицинским, научным или другим опытам.

Статья 29. Каждый человек имеет право на свободу и личную неприкосновенность.

Никто не может быть арестован или содержаться под стражей иначе как по мотивированному решению суда и только на основаниях и в порядке, установленных законом.

В случае острой необходимости предотвратить преступления или его прекратить уполномоченные законом органы могут применить содержание лица под стражей как временную меру пресечения, обоснованность которой в течение семидесяти двух часов должна быть проверена судом. Задержанное лицо немедленно увольняется, если в течение семидесяти двух часов с момента задержания ему не вручено мотивированное решение суда о содержании под стражей.

Каждому арестованному или задержанному должно быть безотлагательно уведомлено о мотивах ареста или задержания, разъяснено его права и предоставлена возможность с момента задержания защищать себя лично и пользоваться правовой помощью защитника.

Каждый задержанный вправе в любое время обжаловать в суде свое задержание.

Об аресте или задержании человека должно быть немедленно уведомлено родственникам арестованного или задержанного.

Статья 55. Права и свободы человека и гражданина защищаются судом.

Каждому гарантируется право на обжалование в суде решений, действий или бездействия органов государственной власти, органов местного самоуправления, должностных и должностных лиц.

Каждый имеет право обращаться за защитой своих прав в Уполномоченный Верховным Советом Украины по правам человека.

Каждый имеет право после использования всех национальных средств правовой защиты обращаться за защитой своих прав и свобод в соответствующие международные судебные учреждения или в соответствующие органы международных организаций, членом или участником которых является Украина.

Каждый имеет право какими-либо не запрещенными законом средствами защищать свои права и свободы от нарушений и противоправных посягательств.

Статья 56. Каждый имеет право на возмещение за счет государства или органов местного самоуправления материального и морального вреда, причиненного незаконными решениями, действиями или бездействием органов государственной власти, органов местного самоуправления, их должностных и служебных лиц при осуществлении ими своих полномочий.

Статья 59. Каждый имеет право на правовую помощь. В случаях, предусмотренных законом, эта помощь предоставляется бесплатно. Каждый свободен в выборе защитника своих прав.

Для обеспечения права на защиту от обвинения и предоставления правовой помощи при решении дел в судах и других государственных органах действует адвокатура.

Статья 62. Лицо считается невиновным в совершении преступления и не может быть подвергнуто уголовному наказанию, пока его вина не будет доказана в законном порядке и установлена обвинительным приговором суда.

Никто не обязан доказывать свою невиновность в совершении преступления.

Обвинение не может основываться на доказательствах, полученных незаконным путем, а также на предположениях. Все сомнения в доказанности вины лица толкуются в его пользу.

В случае отмены приговора суда как неправожденного государство возмещает материальный и моральный ущерб, причиненный безосновательным осуждением.

Статья 63. Лицо не несет ответственности за отказ давать показания или объяснения относительно себя, членов семьи или близких родственников, круг которых определяется законом.

Подозреваемый, обвиняемый или подсудимый имеет право на защиту. Осужденный пользуется всеми правами человека и гражданина, за исключением ограничений, определенных законом и установленных приговором суда.

Положения о порядке кратковременного задержания лиц, подозреваемых в совершении преступления

Статья 10. Права и обязанности задержанных.

Лица, задержанные по подозрению в совершении преступления, имеют право:

- знать, в чем их подозревают;
- требовать проверки прокурором правомерности задержания; о заявленном требовании администрация места содержания задержанных немедленно уведомляет прокурора;

Подозреваемый, обвиняемый или подсудимый имеет право на защиту. Осужденный пользуется всеми правами человека и гражданина, за исключением ограничений, определенных законом и установленных приговором суда.

Вероф

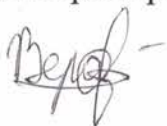
- обжаловать действия лица, производящего дознание, следователя или прокурора, давать объяснения и заявлять ходатайства;
 - обращаться с жалобами и заявлениями в государственные органы, общественные организации и к должностным лицам в порядке, установленном статьей 13 этого Положения;
 - пользоваться своей одеждой и обувью, а также другими необходимыми предметами и вещами, список которых определяется Правилами внутреннего распорядка в местах содержания задержанных.
- Лица, задержанные по подозрению в совершении преступления, обязаны соблюдать требования настоящего Положения и Правил внутреннего распорядка в местах содержания задержанных.

Закон Украины «О предварительном заключении»

Статья 9. Права лиц, взятых под стражу

Лица, заключенные под стражу, имеют право:

- на защиту в соответствии с уголовно-процессуальным законодательством;
- на защиту своих прав и интересов лично или с помощью защитника с момента задержания или заключения под стражу, а также на уведомление при заключении под стражу оснований и мотивов заключения под стражу, обжаловать их в суде, получить в печатном виде разъяснение положений статей 28, 29, 55, 56, 59, 62 и 63 Конституции Украины, этой статьи и других прав задержанных или взятых под стражу, установленных законом, в том числе права осуществлять защиту своих прав и интересов лично или с помощью защитника с момента задержания или ареста (взятия под стражу) лица, права отказаться от предоставления каких-либо объяснений или свидетельств до прибытия защитника, знакомиться с правилами содержания под стражей;
- на ежедневную прогулку продолжительностью один час. Беременным женщинам и женщинам, имеющим при себе детей, несовершеннолетним, а также больным с разрешения врача и с их согласия продолжительность ежедневной прогулки устанавливается до двух часов;
- получать два раза в месяц передачи или посылки и денежные переводы и передачи;
- покупать в течение месяца по безналичному расчету продукты питания и предметы первой необходимости на сумму до одного минимального размера заработной платы и без ограничений письменные принадлежности, газеты, книги через торговую сеть на заказ;
- пользоваться собственной одеждой и обувью, иметь при себе документы и записи, касающиеся уголовного дела;
- пользоваться телевизорами, полученными от родственников или других лиц, настольными играми, газетами и книгами из библиотеки места предварительного заключения и приобретенными через торговую сеть;

- отправлять в индивидуальном порядке религиозные обряды и пользоваться религиозной литературой и присущими их верованию предметами религиозного культа, изготовленными из малоценных материалов, если при этом не нарушается установленный в местах предварительного заключения порядок, а также не ограничиваются права других лиц;

на восьмичасовой сон в ночное время, во время которого не допускается привлечение к участию в процессуальных и других действиях, за исключением неотложных случаев;

- обращаться с жалобами, заявлениями и письмами в государственные органы и должностные лица в порядке, установленном статьей 13 этого Закона.

Взятые под стражу женщины вправе иметь при себе детей в возрасте до трех лет.

Взятые под стражу молодые граждане (в возрасте от 14 до 28 лет) имеют право получать психолого-педагогическую помощь специалистов центров социальных служб для молодежи.

Лиц, отбывающих наказание в местах лишения свободы, в случае избрания в отношении них меры пресечения в виде заключения под стражу в связи с производством по другому делу, держат в соответствии с правилами, установленными настоящим Законом. Получение этими лицами посылок и передач, а также покупка ими продуктов питания и предметов первой необходимости осуществляются в порядке, установленном Исправительно-трудовым кодексом Украины для вида режима исправительно-трудовой колонии, назначенного им Государственным департаментом Украины по вопросам исполнения наказаний.

Перечень продуктов питания и предметов первой необходимости, которые запрещается передавать лицам, взятым под стражу, устанавливается Государственным департаментом Украины по исполнению наказаний. Министерство обороны Украины по согласованию с Генеральной прокуратурой Украины.

Статья 10. Обязанности лиц, взятых под стражу

Лица, взятые под стражу, обязаны:

- соблюдать порядок, установленный в местах предварительного заключения, и выполнять законные требования администрации;

- соблюдать санитарно-гигиенические правила, иметь чистоплотный внешний вид, постоянно поддерживать чистоту в камере;

- быть вежливыми к работникам места предварительного заключения, а также между собой;

- не вступать в споры с представителями администрации, не унижать их достоинство, не противодействовать исполнению ими своих обязанностей;

- бережно относиться к инвентарю, оборудованию и другому имуществу места предварительного заключения.

Уголовный процессуальный кодекс Украины

Статья 42. Подозреваемый

Подозреваемый, обвиняемый **имеет право:**

- 1) знать, в совершении какого уголовного преступления его подозревают;
- 2) быть четко и своевременно извещенным о своих правах, а также получить их разъяснения в случае необходимости;
- 3) по первому требованию иметь защитника и свидание с ним до первого и перед каждым последующим допросом с соблюдением условий, обеспечивающих конфиденциальность общения, на присутствие защитника во время допроса и других процессуальных действий, на отказ от услуг защитника в любой момент уголовного производства на получение услуг защитника за счет государства в случае отсутствия средств на оплату таких услуг;
- 4) не говорить ничего по поводу подозрения против него или в любой момент отказаться отвечать на вопросы;
- 5) давать объяснения, показания по поводу подозрения или в любой момент отказаться их давать;
- 6) требовать проверки обоснованности задержания;
- 7) в случае задержания - на немедленное уведомление членов семьи, близких родственников или иных лиц о задержании и месте своего пребывания;
- 8) собирать и представлять следователю, прокурору, следственному судье доказательства;
- 9) участвовать в проведении процессуальных действий;
- 10) при проведении процессуальных действий задавать вопросы, подавать свои замечания и возражения относительно порядка проведения действий, которые заносятся в протокол;
- 11) применять с соблюдением требований УПК Украины технические средства при проведении процессуальных действий, в которых он участвует.
Следователь, прокурор, следственный судья, суд вправе запретить применение технических средств при проведении отдельного процессуального действия или на определенной стадии уголовного производства с целью неразглашения сведений, содержащих тайну, охраняемую законом, касаются интимной жизни лица, о чем выносятся мотивированное постановление (определение);
- 12) заявлять ходатайства о проведении процессуальных действий, об обеспечении безопасности в отношении себя, членов своей семьи, близких родственников, имущества, жилья и т.д.;
- 13) заявлять отводы;
- 14) знакомиться с материалами досудебного расследования и требовать открытия материалов;
- 15) получать копии процессуальных документов и письменные сообщения;

16) обжаловать решения, действия и бездействие следователя, прокурора, следственного судьи;

17) требовать возмещения вреда, причиненного незаконными решениями, действиями или бездействием органа, осуществляющего оперативно-розыскную деятельность, досудебное расследование, прокуратуры или суда, в порядке, определенном законом, а также восстановление репутации, если подозрение, обвинение не подтвердились;

18) пользоваться родным языком, получать копии процессуальных документов на родном или другом языке, которым он владеет, и в случае необходимости пользоваться услугами переводчика за счет государства.

Подозреваемый, который является иностранцем и содержится под стражей, имеет право на встречи с представителем дипломатического или консульского учреждения своего государства, которую ему обязана обеспечить администрация места заключения.

Подозреваемый обязан:

1) прибывать по вызову в суд, а при невозможности прибыть по вызову в назначенный срок – заранее сообщить об этом суд;

2) исполнять обязанности, возложенные на него решением о применении мер обеспечения уголовного производства;

3) подчиняться законным требованиям и распоряжениям следователя, прокурора, следственного судьи, суда.

На всех стадиях уголовного производства подозреваемый вправе **примириться с потерпевшим и заключить соглашение о примирении**. В предусмотренных законом о уголовной ответственности и УПК Украины случаях примирение является основанием для закрытия уголовного производства.

Права мне разъяснены и понятны. Памятку о процессуальных правах и обязанностях подозреваемого получил.

Памятку получил:

«__» _____ 202__ года _____ (_____)

Памятку вручил:

Перекладач - листко В. В. Вераф -